

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om retsafgifter.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 50) findes i tidenden sp. 1989).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget
vedtoges enstemmigt med 145 stemmer.

Første næstformand (Grete Hækkerup):
Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om fyrværkeri.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 72) findes i tidenden sp. 5692).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Thomas Have: Jeg vil gerne på udvalgets vegne oplyse, at udvalget afgav betænkning den 2. maj, og herefter har udvalget modtaget en skriftlig henvendelse fra Foreningen af Fyrværkeri-Fabrikanter og Grossister i Danmark.

Udvalget har derfor holdt et møde mellem anden og tredje behandling og behandlet denne henvendelse, men indstiller, at lovforslaget gennemføres i den form, hvori det foreligger efter afstemningen ved anden behandling.

Udvalget vil gerne samtidig hermed henstille til ministeren at tilstræbe en hensigtsmæssig og liberal administration af lovforslagets bestemmelser og eventuelt lade det komme til udtryk i den bekendtgørelse, som nu skal udsendes.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg takker udvalget for den enstemmige indstil-

ling og skal være opmærksom på, at den bekendtgørelse, der skal udfærdiges, bliver udformet så liberalt, som formålet med loven gør det muligt. Mere kan jeg ifølge sagens natur på nærværende tidspunkt ikke love.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget
vedtoges med 148 stemmer mod 1.

Første næstformand (Grete Hækkerup):
Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af **Bilgrav-Nielsen** til forsvarsministeren:

„Hvad er årsagen til, at det overvejes permanent at underlægge den dansk-tyske Østersøflåde en tysk chef?“

Skriftlig begrundelse:

Da den dansk-tyske enhedskommando i 1961 blev oprettet, spillede det en betydelig rolle for den politiske stillingtagen, at kommandostrukturen blev fastlagt således:

at enhedskommandoens chef permanent skulle være dansk,

at posten som chef for landstyrkerne i Jylland, Fyn og i Slesvig-Holsten skiftevis skulle være besat med en dansk og en tysk officer,

at posten som chef for landstyrkerne på Sjælland og Bornholm permanent skulle være besat med en dansk officer,

at posten som chef for flådestyrkerne skiftevis skulle være besat af en dansk og en tysk officer,

at posten som chef for flyvestyrkerne permanent skulle være besat af en dansk officer.

Det forekommer overraskende, om kommandostrukturen nu søges ændret, for så vidt angår den dansk-tyske flådestyrke.

Bilgrav-Nielsen: Jeg tror, at forsvarsministeren såvel som jeg, selv om vi ikke i 1961 havde sæde her i tinget, klart erindrer den diskussion, der dengang blev ført om opret-

[Bilgrav-Nielsen.]

telse af enhedskommandoen. Diskussionen var jo særlig af politisk karakter derved, at det var afgørende, hvordan posterne som chefer dels for enhedskommandoen som sådan, dels for de under enhedskommandoen værende fire underkommandoer blev besat.

Der blev en meget stærk dansk besættelse af disse poster, og jeg tror, at der både her i folketinget dengang og i befolkningen og vel også i videre kredse udenrigspolitisk var tilfredshed med, at posterne blev fordelt, som de blev. Det har derfor været overraskende for mig at se, at ministeren den 25. april i år til et dagblad kan udtale, at der er overvejelser i gang om at ændre i denne kommandostruktur, hvad angår kommandostrukturen for søstyrkerne, for styrkerne i Østersøområdet.

Jeg har derfor villet spørge ministeren, om det er regeringen, der har sådanne overvejelser om at ændre i kommandostrukturen, så chefposten for flådestyrkerne skal besættes af en vesttysker, og i bekræftende fald hvad der er årsagen til, at man har disse overvejelser.

Forsvarsministeren (Kjeld Olesen): Jeg kan bekræfte over for hr. Bilgrav-Nielsen, at jeg godt erindrer de diskussioner, der gik for sig i 1961, da man oprettede enhedskommandoen, og dengang blev det jo fastsat, at den allierede chef for de dansk-tyske flådestyrker i Østersøen skiftevis skulle være en dansker og en vesttysker, mens den allierede chef for samtlige dansk-tyske styrker inden for enhedskommandoens område permanent skulle være dansk.

Jeg skal i den forbindelse gøre opmærksom på, at denne kommandoordning, der jo blev til efter forhandlinger med den øverstkommanderende for de allierede styrker i Europa, kun gælder i tilfælde af krig og under NATO-øvelser. Jeg vil gerne understrege, at det kun er efter dansk politisk beslutning. Det er rigtigt, som hr. Bilgrav-Nielsen siger, at spørgsmålet om en permanent tysk overtagelse af posten som chef for NATO-flådestyrkerne i Østersøområdet har været rejst fra NATOs side, idet man har henvist til, at de tyske flådestyrker udgør hovedparten af de samlede flådestyrker i Østersøområdet. Det ligger imidlertid så-

dan, at regeringen ikke har taget sagen op til overvejelse endnu og derfor heller ikke har taget stilling til sagen. Den danske ambassadør ved NATO har underrettet NATOs myndigheder herom. Spørgsmålet er altså ikke rejst fra dansk side, og spørgsmålet er ikke aktuelt i dag, ikke mindst da posten for tiden beklædes af en tysk officer.

Bilgrav-Nielsen: Jeg takker for svaret, men vil godt stille det tillægsspørgsmål, da jeg forstår, at problemet er rejst i NATO-kredse, om problemet er rejst, efter at socialdemokratiet har fremsat det nye forsvarsforslag i folketinget. Jeg vil godt videre spørge, om regeringen mener, at den må drøfte denne sag i den nærmeste fremtid, og om ikke ministeren mener, at det, dersom man synes, at drøftelserne skal optages, i hvert fald er en sag, man straks må orientere andre partier her i folketinget om.

Forsvarsministeren (Kjeld Olesen): Den sidste del af spørgsmålet kan jeg ikke være meget uenig med hr. Bilgrav-Nielsen i.

Med hensyn til den første del kan jeg sware, at henvendelsen fra NATO ikke er kommet, efter at regeringen har fremsat forslag om en ny forsvarsordning i folketinget. Så vidt mig bekendt kom henvendelsen i begyndelsen af 1971 under den tidligere regering. Den tidligere regering sagde, at man ikke syntes, at sagen var videre aktuel, og heri er jeg altså ganske enig med den tidligere regering.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Bo Kristensen* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Efter hvilke kriterier og af hvem fordeles de 800.000 kr., der er bevilget på finansloven som tilskud til institutionen „Ø-lejre og beslægtede Aktivmiljøer“, og hvor store er udgifterne pr. deltager og pr. lejr?“

Skriftlig begrundelse:

Spørgsmålet stilles, fordi Sorø Amts Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforening, der har 31.000 medlemmer, har fået afslag på en ansøgning om 8.000 kr. til afholdelse af en ø-lejr på Omø med 200 deltagere pr. døgn i tiden 14.-23. juli.

[Bo Kristensen.]

Afslaget var motiveret med henvisning til de begrænsede midler, der er til rådighed. Forinden havde foreningen i et brev til kulturministeriet stillet tre spørgsmål:

1. Hvilke betingelser stilles der for at kunne opnå støtte?

2. Hvor stor støtte kan man i givet fald regne med?

3. Er det muligt at låne rapporter om de hidtidige ø-lejre?

Kulturministeriet besvarede ikke spørgsmålene, men meddelte foreningen, at man havde videresendt brevet til den selvejende institution „Ø-lejre og beslægtede Aktivmiljøer“.

Heller ikke denne institution besvarede de tre spørgsmål, men efter en fornyet henvendelse fra Sorø Amts Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforening afslog institutionen foreningens ansøgning om et tilskud på 8.000 kr. til en ø-lejr på Omø med 200 deltagere pr. døgn i dagene 14.-23. juli.

Institutionens afslag var motiveret med de begrænsede midler, institutionen har til rådighed.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiassen): På hr. Bo Kristensens foranledning kan jeg oplyse, at den selvejende institution „Ø-lejre og beslægtede Aktivmiljøer“ er et af kulturministeriet uafhængigt organ, der under et bevillingsmæssigt ansvar over for ministeriet selvstændigt planlægger og administrerer ø-lejre og dermed beslægtede projekter. Det er institutionens formål at skabe social forståelse, herunder især forståelse for natur- og kulturværdier og et menneskevenligt miljø. Formålet søges fremmet ved institutionens egne arrangementer eller ved, at der gives tilskud til andres projekter. Ministeriets kompetence indskrænker sig altså til at påse, at institutionens dispositioner er i overensstemmelse med de formål, den skal varetage, samt at de bevillingsmæssige forudsætninger i øvrigt opfyldes. Det er således institutionens opgave at tage stilling til konkrete ansøgninger.

I overensstemmelse hermed videresendte ministeriet den ansøgning fra Sorø Amts Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforening, som er omtalt i hr. Bo Kristensens begrundelse for spørgsmålet. I finansåret 1972-73 vil in-

stitutionen etablere lejre på Møn, Vejle, Lyø, Brakø og Livø og yde tilskud til en kvindelejr på Femø samt til drift af skolernter Fulton. Som tilskud til dækning af udgifterne herved samt til institutionens administration forventes at ville medgå et beløb på 800.000 kr. Der er afsat et reserveløb bl. a. til imødegåelse af uforudsete udgifter. Budgettet er udarbejdet med den alternative mulighed, at institutionen opnår økonomisk støtte fra kommunal side, den er ganske vist udeblevet endnu. Ud over ansøgningen fra Sorø Amts Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforening har institutionen modtaget ca. 20 andre. Institutionen anslår skønsmæssigt, at disse ansøgninger andrager en udgift på ca. 1,6 mill. kr. I denne situation har institutionen ment at måtte videreføre de projekter, der påbegyndtes i 1970 og 1971. Der er altså ikke økonomisk basis for at tage nye opgaver op. Der må ydes større økonomisk støtte end det tilskud, der i dag gives, såfremt nogle af de foreliggende ønsker skal imødekømmes, og her må der så appelleres til de kommunale myndigheder.

I den kommende sæson løber ø-lejrperioden fra 24. juni til 6. august. Lejrene vil kunne rumme ca. 100 personer, en enkelt dog kun ca. 30, en særlig eksperimental-arkæologisk lejr. Tilmeldingen er lige begyndt, og institutionen har ikke endnu grundlag for at udtale sig om, hvor stor denne bliver. Udgifterne pr. deltager og lejr vil også afhænge deraf.

Bo Kristensen: Der er jo normalt ret så stor en aktivitet i sommerperioden, og netop derfor bør der være mulighed for, at alle grupper tilgodeses i forbindelse med sådanne lejre. Når man søger om en bevilling eller et tilskud, er det ejendommeligt, at man ikke ved den første henvendelse gør opmærksom på, efter hvilke retningslinier man giver tilskud, hvis man giver sådanne. Nu fik vi at vide af kulturministeren, at man har fået 20 ansøgninger, og det må jeg forstå således, at det drejer sig om lejre ud over dem, som den selvejende institution selv arrangerer. Det kunne jo være, at man netop skulle være med til at støtte de arrangementer, der blev søgt om tilskud til fra andre organisationer, i stedet for indsnævret at køre med det, den selvejende institution selv kan lave. Jeg tror, at det beskedne beløb

[Bo Kristensen.]

på 8.000 kr. ud af 800.000 kr., som er begrundelsen for mit spørgsmål, kunne få en gavnlig virkning også for den selvejende institution, som man har bygget op. Jeg mener, det er rimeligt, at man får en nyvurdering af, om de 800.000 kr. kun skal gå til den selvejende institutions egne arrangementer, eller der også skal ydes tilskud til andre institutioner, som laver tilsvarende aktiviteter som f.eks. den her omtalte.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthäsen): Jeg kan kun sige, at hele ø-lejraktiviteten har løbet i en prøveperiode på tre år, og det vil være naturligt at overveje, om den fremgangsmåde, man har valgt, skal fortsætte ud over disse tre år. Der er blot én ting, som jeg jo nok synes man skal være opmærksom på, og det er, at det nok vil være praktisk fortsat at have et samlende organ, hvori de forskellige ting behandles for ikke at få det spredt ud for alle vinde ved f. eks. at lægge hele administrationen ind i et ministerium. Det kan ikke være formålet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Niels Ravn** til ministeren for offentlige arbejder:

„Agter ministeren at fortsætte de tekniske forberedelser til en dæmnings-, bro- og færgeforbindelse fra Sjælland til Jylland via Samsø, og hvor mange penge vil ministeren bruge til dette formål i indeværende finansår?“

Skriftlig begrundelse:

I sidste finansår brugte ministeren 1,3 mill. kr. til undersøgelser vedrørende en dæmnings-, bro- og færgeforbindelse fra Sjælland til Jylland via Samsø — en forbindelse, som folketingset endnu ikke har haft lejlighed til at tage stilling til.

De 1,3 mill. kr. blev brugt på de 5½ måned, der gik fra regeringsskiftet til finansårets udløb 31. marts.

Først da pengene var brugt, søgte ministeren finansudvalgets tilslutning. Pengene var afholdt af finanslovens konto 16.30.40.68.03 (projektering og andre forberedende foranstaltninger vedrørende anlæg af hovedlandveje); og finansudvalget gav

tilslutning til, at udgiften i stedet afholdes af konto 16.30.17 (lov om tekniske forarbejder til en fælles vej- og jernbanebro over Store-Bælt).

Til denne konto har folketingset på årets finanslov kun bevilget 250.000 kr., der er tænkt anvendt til det formål, folketingset angav ved vedtagelsen af ovennævnte lov: en fælles vej- og jernbanebro over Store-Bælt.

Da finansudvalgets flertal nu har godkendt, at midler bevilget i henhold til denne paragraf efter ministerens skøn og uden forudgående ansøgning kan anvendes til tekniske forberedelser til en dæmnings-, bro- og færgeforbindelse fra Sjælland til Jylland via Samsø, og da finansudvalget videre har godkendt, at det på finansloven afsatte beløb kan overskrides i betydeligt omfang, finder jeg det af interesse for såvel folketingset som offentligheden allerede nu at få ministerens oplysning om, hvor mange penge han i år agter at anvende til forberedelse af den trafikforbindelse, som folketingset endnu ikke har haft lejlighed til at tage stilling til.

Niels Ravn: Jeg havde egentlig ikke regnet med at skulle tage ordet her før ministerens besvarelse, da min skriftlige begrundelse forekom mig tilstrækkelig tydelig. Men nu har ministeren sin yare tro ude i landet kommenteret spørgsmålet — det er jo noget, ministeren ofte benytter sig af, hellere at give udtryk for sine synspunkter ude på møder i landet end her i folketingset — idet ministeren den 3. maj til Aarhus Stiftstidende siger:

„Jeg kan kun give oplysninger, som Niels Ravn allerede er i besiddelse af gennem det aktstykke, jeg har givet finansudvalget herom. Der er intet nyt i spørgsmålet. Alle svarene er kendt.“

Jeg står her med aktstykket. Aktstykket går udelukkende på finansåret 1971-72. Det finansår, vi er i, 1972-73, er ikke i dette aktstykke, som ministeren her hentyder til, omtalt med én eneste stavelse. Mit spørgsmål går udelukkende på indeværende finansår, og jeg beder ministeren besvare spørgsmålet ud fra den hensigt, hvori det er stillet.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Jeg skal naturligvis besvare spørgs-

[Ministeren for offentlige arbejder.]

målet i den hensigt, det er stillet, og jeg har i øvrigt aldrig nogen sinde været i tvivl om, hvad hensigten har været med spørgsmålet. Derfor skal jeg i anledning af hr. Niels Ravn's spørgsmål om, hvorvidt jeg agter at fortsætte de tekniske forberedelser til en dæmnings-, bro- og færgeforbindelse via Samsø, samt om, hvor mange penge jeg vil bruge til det formål i indeværende finansår, oplyse, at Samsøforbindelsen vil blive behandlet i den betænkning fra Store-Bæltsudvalget, der afgives den 1. september 1972, men at der, som hr. Niels Ravn jo ved fra bevillingssagens behandling i finansudvalget, ikke er eller har været planer om at anvende yderligere beløb til tekniske forundersøgelser ud over det beløb på 1,3 mill. kr., som er anvendt i 1971-72.

Niels Ravn: Jeg kan delvis takke ministeren for svaret, men vil gerne skabe yderligere sikkerhed. Det konservative folkeparti beklager, at ministeren i finansudvalget fik et flertal her i folketinget bag sig i den relation, at man kunne afholde en bevilling, der efter vor opfattelse ikke var nogen hjemmel for, og oven i købet flyttede den over på en konto, den ingen relevans havde til. Der er på indeværende finanslov en bevilling til fortsatte forundersøgelser ved Store-Bælt. Vil ministeren, indtil ånden beslutning træffes her i folketinget, anvende denne bevilling i henhold til sit pålydende i finansloven, altså udelukkende til forundersøgelser i og ved Store-Bælt?

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Jeg tror, jeg gør ret i at forstå spørgsmålet på den måde, om jeg af Store-Bælts-bevillingen for 1972-73 vil anvende penge til yderligere tekniske undersøgelser vedrørende Samsø. Hertil kan jeg svare, at det vil jeg ikke, uden at det har været forelagt finansudvalget.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Poul Schlüter** til økonomi- og budgetministeren:

„Hvad agter ministeren at foretage for at undgå en stærk stigning i trækprocenterne næste år?“

Skriftlig begrundelse:

Gennemførelsen af den nye sygekasseordning vil medføre en stigning i de amtslige personskatter på 2 trækprocent i gennemsnit. Dagpengereformen vil yderligere sætte trækprocenten op med én. Hvis det nuværende loft over kommunernes udgifter bortfalder, må der regnes med en stigning i kommuneudgifterne. Man må derfor forvente, at trækprocenten for alle skatteydere vil stige med 4-5 procent ud over, hvad stigende statsudgifter kan medføre.

Det er tydeligere end nogen sinde, at høje trækprocenter modvirker arbejdslysten og derfor skader samfundøkonomien. En stigning i trækprocenterne næste år vil kunne få katastrofale virkninger for den samlede økonomi.

En ny stigning i skatteprocenten vil utvivlsomt begrænse lønmodtagernes motivation for at tjene flere penge og samtidig begrænse udbuddet af arbejdskraft. Hvis disse virkninger skal hindres, må de nødvendige politiske beslutninger træffes allerede nu. Der må derfor tages skridt til, at amters og kommuners samlede udgifter næste år ikke stiger stærkere, end at de kan afholdes inden for den nu gældende trækprocent. En udsættelse af dagpengereformen vil være et yderligere skridt til, at den samlede trækprocent kan holdes uændret.

Ud over den stigning i skatteprocenterne, der her er omtalt, må det befrygtes, at den samlede trækprocent for hver enkelt vil stige yderligere som følge af de mange nye statsudgifter, der er vedtaget under den nuværende regering.

Poul Schlüter: Jeg har stillet mit spørgsmål til ministeren, fordi jeg mener, at det er i den 12. time for folketinget at handle, hvis vi skal tilrettelægge tingene, så vi kan undgå kraftige skattestigninger til næste år, og dermed tænker jeg på det år, som begynder den 1. januar 1973.

Først i dag har vi fået kendskab til regeringens nye sparebuket, som forhåbentlig ikke visner lige så hurtigt, som den første gjorde. Økonomiministeren har ledsaget buketten med en udtalelse om, at nu tør han godt indestå for, at vi ikke får skattestigninger i år. Men det er heller ikke det, mit spørgsmål gælder. Det drejer sig om næste år, som vi skal planlægge nu, og dér

[Poul Schlüter.]

må man jo skelne mellem kendsgerningerne og usikre fremtidsspådomme.

Det er et faktum, så vidt jeg da kan se, at den nye sygesikringsordning betyder en stigning i den amtslige trækprocent i størrelsesordenen et par procent. Det er også en kendsgerning, at den nye dagpengereform sætter trækprocenten op med 1. Hvis det nuværende loft over kommuneskatterne bortfalder, kan man let tænke sig, at kommuneskatterne vil stige 1-2 pct., og hertil kommer så virkningerne af de talrige udgiftsforslag, S-SF-flertallet allerede har gennemført.

Jeg mener, at stigende trækprocenter, som det nu ligger i befolkningen, uvægerlig vil føre til en begrænsning af udbuddet af arbejdskraft, af arbejdslysten og af lysten til at gøre en yderligere indsats og derfor vil være skadelig for samfundsøkonomien. Jeg mener, det er vigtigere end nogen sinde, at vi nu i tide tilrettelægger den offentlige udgiftsstigning, så vi sikrer, at den til næste år kan holde sig inden for samme procent som den, befolkningsindkomsten forhåbentlig stiger med.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): I begrundelsen for spørgsmålet anfører hr. Poul Schlüter, at trækprocenten for alle skatteydere vil stige med 4-5 pct. fra 1972 til 1973 ud over, hvad stigende statsudgifter kan medføre.

Hr. Poul Schlüter kommer til dette resultat ved at opgøre den stigning i trækprocenten, som den nye finansieringsform for dagpengeordningen og sygesikringen vil medføre. Ved vurderingen heraf må man dog tage hensyn til, at dagpengereformen samtidig indebærer, at de nuværende arbejder- og arbejdsgiverbidrag til den gamle dagpengeordning falder bort, og at overgangen fra sygekasseordningen til den nye sygesikringsordning medfører bortfald af betydelige kontingenter til sygekasserne.

Når man tager hensyn til disse bestående bidrag og kontingenter indebærer de nye

ordninger kun et forøget udskrivningsbehov for det offentlige på ca. 390 mill. kr. Dette beløb vedrører dagpengereformen, mens sygesikringsloven ikke indebærer nogen forøgelse af den offentlige aktivitet. Hvis de gamle ordninger var blevet finansieret over skattebilletten i stedet for gennem særlige bidrag og kontingenter, ville der fra 1972 til 1973 kun være blevet tale om en forøgelse af trækprocenten med gennemsnitlig godt 1/2 pct. i stedet for de i alt 3, som hr. Poul Schlüter henfører til de to nye sociale ordninger.

Den afgørende skattepolitiske ændring ved disse nye ordninger er således ikke så meget nogen forøgelse af det samlede skatetryk, den er i hvert fald begrænset som en ændret fordeling af de samlede kontingenter, bidrag og skatter. Kontingenter til sygekasserne og de faste bidrag til dagpengeordningen repræsenterer de gammeldags kopskatte, kan man sige, som fremover bliver afløst af finansieringsbidrag, der stiger med stigende indkomst. Den nye finansieringsordning stemmer derfor bedre overens med regeringens fordelingspolitiske holdning.

Det fremgår videre af hr. Poul Schlüters begrundelse for spørgsmålet, at han regner med en forøgelse af trækprocenten med indtil 2 som følge af øget kommunal aktivitet. Selv om regeringens forhandlinger med de kommunale organisationer endnu ikke er ført til ende, tør jeg sige, at vi ikke forudser en sådan udvikling. Jeg regner da med, at det forestående budgetsamarbejde mellem staten og kommunerne, der indgår som et betydningsfuldt led i den langsigtede sparepolitik, vil resultere i, at de kommunale budgetter udarbejdes efter en tilbageholdende linje. Samtidig vil regeringens forslag om den ændrede afregning af kommunernes tilgodehavende vedrørende kilde-skatten forstærke kommunernes incitament til at ramme det rigtige niveau for deres indkomstgrundlag, hvilket i sig selv vil trække de kommunale udskrivningsprocenter nedad i forhold til 1972 og de forudgå-

[Økonomi- og budgetministeren.]

ende år. Der kunne man iagttage en vis tendens til, at kommunerne undervurderede indkomstgrundlaget og derved i visse tilfælde satte udskrivningsprocenterne højere end nødvendigt.

Tilbage står det statslige udskrivningsbehov, som hr. Poul Schlüter afstod fra at fremsætte noget skøn over, men om hvilket han dog mente, at det ville medføre en yderligere stigning i trækprocenten. Her er der grund for mig til at fremhæve for hr. Poul Schlüter, at vi netop bestræber os på at undgå en stigning i trækprocenten gennem de omfattende besparelser på de statslige budgetter, som er under forberedelse i regeringen. De forslag, som regeringen i går godkendte første del af, bliver i dag fremlagt i det 17 mands udvalg, der gennemgår budgetoverslagene, og så får hr. Poul Schlüter lejlighed til at vurdere den finanspolitiske virkning heraf.

Poul Schlüter: Jeg takker ministeren for svaret, som jeg slet, slet ikke er tilfreds med.

Ministeren søger at lægge et røgslør over den skattemæssige virkning, hans udgiftspolitik fører med sig. Derfor må jeg sige til ministeren, der nu siger, at hvis de gamle ordninger var blevet finansieret som de nye på socialområdet, ville forøgelsen i trækprocenten kun blive $\frac{1}{2}$: ja, hvis og såfremt og ifald — men det er alt sammen ganske uden interesse, for er det da ikke en kendsgerning, at dagpengeordningen skal finansieres på den måde, at samtlige skatteydere skal betale 1 pct. mere end før af deres skalaindkomst, plus pengene til amterne og til sygekasseordningen?

Er det ikke rigtigt, når Amtsrådsforeningen skriver til socialudvalget i et brev af 9. maj, at der bliver en merudgift på 1,2 milliarder kr., og at det vil bevirke en stigning i udskrivningsprocenten på 1,9? Har Amtsrådsforeningen ikke ret i det? Hvis den har det, har jeg også ret i, at disse to ting tilsammen i sig selv og alene betyder, at trækprocenten til næste år nødvendigvis må stige med 3.

Dertil kommer virkningen af, at det ligesom smuldrer med loftet over kommuneudgifterne, hvor ministeren endnu ikke har fået en ny ordning.

Jeg vil sige om spareplanerne: selv om de gennemføres, stiger udgifterne alligevel med

mere end efter de oprindelige budgetoverslag til næste år. Ministeren vil ikke spare en krone i år, men han vil til næste år spare 702 mill. kr., vel at mærke af den planlagte udgiftsstigning. Til gengæld bliver virkningen af de nye udgifter, S og SF har gennemført, så vidt jeg kan beregne, til næste år en stigning på mere end det dobbelte, nemlig på 1.416 mill. kr. Nettoresultatet bliver altså på trods af de spareplaner, som er offentliggjort i dag, negativt, og så er der vel ikke engang en garanti imod, at S og SF ikke bliver enige om endnu et hold nye udgiftsforslag.

Dertil kommer virkningen af de tre ting, jeg har nævnt. Jeg mener, at ministeren tager for let på tingene og skyder problemerne ud i fremtiden, og det svar, han har givet mig i dag, illustrerer ganske tydeligt, at jeg desværre har ret. Jeg må forudse en kraftig stigning i den udskrivningsprocent, som skal vedtages til september, og som skal gælde for året 1973.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Jeg skal selvfølgelig gerne prøve på at forklare hr. Poul Schlüter det én gang til.

Det, der interesserer den enkelte borger i dette land, er, hvor meget han skal præstere i samlet betaling af skat og de andre bidrag, der knytter sig til de sociale ordninger. Kendsgerningen ved det, vi har vedtaget, er, at der sker en omlægning af byrden, således at vi fra at have en ensartet betaling for de borgere, der var under forsikringsordningerne, får betaling i forhold til den skattepligtige indkomst. Det giver en anden fordeling af byrden, og det er den anden fordeling, vi tilsigter.

Så vil jeg gerne sige til hr. Poul Schlüter, at nu skal han også passe på ikke at regne alt for godt. Når han taler om, at der sker en udgiftsstigning på 1.400 mill. kr., og at de besparelsesforslag, som regeringen har vedtaget, kun for 1972-73 vil give en besparelse på godt 700 mill. kr., skal hr. Poul Schlüter ikke glemme, at i den stigning på de 1.400 mill. kr. har han medregnet den ene procent, som skatteborgerne skal betale til dagpengeordningen. Han kan ikke sådan lægge det oveni.

Endelig vil jeg sige til hr. Poul Schlüter, at jeg synes, det er en lidt flot bemærkning af ham at sige, at vi ikke vil spare noget i

[Økonomi- og budgetministeren.]

år. Nu ved jeg ikke, hvor meget hr. Poul Schlüter har læst aviserne, men jeg skal da gerne, når vi mødes i 17 mands udvalget gentage, hvad jeg sagde i pressemødet i går, og som i hvert fald synes at have fundet genklang i den måde, Berlingske Tidende har refereret det på. Men måske læser hr. Poul Schlüter ikke Berlingeren.

Vi agter at komme med besparelsesforslag for indeværende finansår. Vi kommer i løbet af 8 eller 14 dage med disse forslag, og så kan vi til den tid finde ud af, om hr. Poul Schlüter mener, at disse besparelsesforslag er for små, eller om han har konkrete forslag til, hvordan vi yderligere skal gå frem med hensyn til at forhindre udgiftsstigningerne for det offentlige.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Juul-Madsen* til økonomi- og budgetministeren:

„Har ministeren fremsat den udtalelse om en forringelse af parcelhusejernes skattemæssige stilling, som gengives i majnummeret af bladet *Boligen*, der udgives af Fællesorganisationen af almenyttige danske Boligselskaber, og i bekræftende fald, hvilke konkrete foranstaltninger havde ministeren i tankerne?“

Skriftlig begrundelse:

I ovennævnte artikel tillægges ministeren bl. a. følgende udtalelse om skattereglerne for mennesker, der bor i eget hus:

„Systemet må ændres, således at tilskyndelsen til et for stort parcelhusbyggeri — i realiteten finansieret af landets øvrige skatteydere — bortfalder. Sker dette, vil boligbyggeriets sammensætning i højere grad blive præget af etagebyggeri, en samfundsøkonomisk billigere boligform.“

I en udtalelse til *Berlingske Tidende* den 2. maj 1972 har ministeren hverken villet be- eller afkræfte referatets rigtighed, hvori- mod finansminister Henry Grünbaum har dementeret, at regeringen har sådanne hensigter.

Juul-Madsen: Ifølge bladet *Boligen* for maj måned har økonomi- og budgetministe-

ren holdt en tale i Nationaløkonomisk Forening, hvor ministeren bl. a. kom ind på en omtale af parcelhusbeskatningen, navnlig vedrørende fradragsretten, og dér har sagt det, jeg har citeret i min skriftlige begrundelse.

Det er jo en markant udtalelse. Man kan ikke ligefrem sige, at der er noget at tage fejl af: det er landets øvrige skatteydere, der finansierer parcelhusbyggeriet herhjemme, og det er en dyr byggeform. Jeg tør nok sige, at begge påstande kan anfægtes. Jeg tør nok også sige, at både hos dem, der i dag er parcelhusejere, og hos dem, der tænker på at blive det, har ministerens udtalelse vakt en, synes jeg, forståelig bekymring og ængstelse. Men før jeg går i rette med ministeren, må jeg have bekræftet eller afkræftet, hvorvidt den udtalelse, jeg har citeret, er korrekt.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Den udtalelse, hr. Juul-Madsen citerer, skal naturligvis ses i sin sammenhæng. Jeg skal derfor med meget stor glæde tilstille hr. Juul-Madsen mit foredrag i Nationaløkonomisk Forening.

Men jeg vil gerne understrege, at det, der var baggrunden for vurderingen, er den kendsgerning, som vist ingen vil bestride, at vi igennem det seneste årti har oplevet en udvikling i de faste investeringer, som i hvert fald erhvervslivet ser på med betænkelighed. Jeg skal nævne, at mens de samlede faste investeringer fra 1960 til 1970 er steget fra 19,4 til 22,2 pct. af bruttonationalproduktet, er industriens investeringer faldet fra 3,2 til 2,5 pct. og landbrugets fra 2,1 til 0,9 pct. Over for det står, at andelen af de faste investeringer, som går til boligbyggeri og til offentlige investeringer, tilsammen er steget fra 6,4 til 10,6 pct.

Hvis man vil interessere sig for, hvordan vi skal løse vores betalingsbalanceproblem, uden at det kommer til at gå ud over beskæftigelsen, tror jeg ikke, man kommer uden om at tage fat på disse problemer. Jeg har derfor henstillet til kapitalmarkedsrådet nøjere at analysere disse tal, sådan at vi kan få et bedre grundlag for en bedømmelse af, hvilken politik der skal føres.

Så har hr. Juul-Madsen i den skriftlige formulering af spørgsmålet ment at finde en modsætning imellem det, finansministeren har sagt, og det, jeg har sagt. Mine bemærk-

[Økonomi- og budgetministeren.]

ninger sigtede ikke på det, vi i øjeblikket står over for. Mine bemærkninger sigtede på det perspektiv, der tegner sig for den danske samfundsudvikling, hvor vi nødvendigvis må overveje, hvor meget vi har råd til af investeringer på de forskellige områder.

Juul-Madsen: Jeg forstår, at den højtærede minister bekræfter, at det citat, jeg kom med, var korrekt.

Må jeg i denne forbindelse sige, at ét er at diskutere, hvilken vægt vi skal lægge på boligbyggeriet i de kommende år i forhold til investeringerne. Et andet er, at ministeren i sin udtalelse dels påstår, at det er den øvrige befolkning, der finansierer parcelhusbyggeriet, dels giver udtryk for, at dette parcelhusbyggeri har for høj en prioritet i forhold til etagebyggeriet, og endelig, at dette parcelhusbyggeri er forholdsmæssigt dyrere end etagebyggeri.

Jeg vil derom gerne sige, at det efter min opfattelse er usandfærdigt, at parcelhusene finansieres af landets øvrige skatteydere. Man må for det første huske, at parcelhusejerens rentefradrag modsvares af et rentetillæg hos långiveren og beskattes dér. Dernæst må man erindre, at parcelhusejeren betaler skat af en lejeværdi, der i nybyggeriet med en stigende sats for det dyre byggeri udgør et meget stort beløb og derfor i høj grad modsvarer den såkaldte fordel ved den renteindtægt, parcelhusejeren har.

Endelig må jeg gøre opmærksom på, at op imod 40 undersøgelser, større som mindre, dels foretaget af folketinget, dels af de såkaldte vismænd, har bekræftet, at når man gør parcelhusejeres rentefradrag op mod de fordele, lejere har i form af boligsikring, rentesikring og andre fordele, kan det ikke ses, at parcelhusejerne har nogen særlig fordel eller ydes nogen særlig beskyttelse. Der er endda områder her i landet, hvor nyere undersøgelser viser, at det modsatte er tilfældet. Jeg vil også sige til den højtærede minister, at selv de seneste undersøgelser viser, at hvis man f. eks. skulle foretage et nedslag for lejerne i form af et fradrag for en del af huslejen, ville det blive nødvendigt, hvis man ville ligestille parcelhusejere, også at foretage et nedslag i den såkaldte lejeværdi.

Så vil jeg til allersidst tilføje, at den tan-

ke, boligministeren har været inde på om at foretage et nedslag direkte i skatten, er uretfærdig, når man har et progressivt skattesystem, idet man ganske ser bort fra, at de, der har de høje indtægter, i forvejen er dem, der bidrager mest til samfundets udgifter.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Jeg vil medgive hr. Juul-Madsen, at sammenligninger imellem omkostningerne i det sociale boligbyggeri, i det private etagebyggeri og i parcelhusbyggeriet er meget vanskelige at foretage. Jeg vil også medgive hr. Juul-Madsen, at med det væld af ordninger, vi har på de forskellige områder, kan det for de forskellige indtægtsgrupper være vanskeligt at finde frem til nøjagtige sammenligningsgrundlag. Men det arbejder man med i boligministeriet, og de resultater, jeg har set heraf, viser, at der er en ganske betragtelig variation i den situation, man står i, alt efter hvilket indkomstniveau man ligger på. Det får vi lejlighed til at se på, når nu boligministeren efterhånden kommer med sine tanker og forslag om, hvorledes en fremtidig boligpolitik skal indrettes. Jeg ville synes, det ville være fornuftigt, om de 3 partier, som hidtil ikke har villet medvirke, ville medvirke til en fordomsfri drøftelse i den kommission, eller udvalg tror jeg det er, som boligministeren har foreslået nedsat, og hvor også de organisationer, der repræsenterer det pågældende område, deltager. Jeg tror, det ville være fornuftigt, hvis man ville medvirke i et sådant arbejde. Så tror jeg, vi ville finde ud, at vi ikke står så forfærdelig langt fra hinanden, og slet ikke — det vil jeg gerne understrege — når man må tage de samfundsøkonomiske hensyn i betragtning, hensynet til valutaudviklingen, hensynet til beskæftigelsen og hensynet til den investering, som skal finde sted på de forskellige samfundsmæssige områder.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Mette Madsen* til justitsministeren:

„Mener ministeren, at det vil være muligt, at cirkulæret om parkeringspoliti i hovedstadsområdet kan udvides til at omfatte hele landet, og vil det samtidig være muligt at udvide parkeringspolitiets beføjelser til også at omfatte færdselsreguleringen ved skolerne?“

[*Mette Madsen.*]

Skriftlig begrundelse:

Gennem flere år har skolemyndigheder og vejudvalg arbejdet på at sikre børns færdsel til og fra skole. Der er søgt etableret flere udmærkede løsninger, bl. a. i form af gangbroer, tunneler og trafiklys, men fælles for disse foranstaltninger er, at de forudsætter ret betydelige investeringsudgifter. Resultatet har været, at man kun er nået et lille skridt frem mod effektiv løsning af opgaven. Hertil kommer, at trafiklys under visse forhold kan have negative virkninger, f. eks. hvis alene trafikpresset af skolebørn motiverer deres placering. Trafiklysene vil da have en gunstig effekt morgen, middag og eftermiddag ved skoletids begyndelse og ophør — men resten af tiden ofte være til nogen gene for en hovedvejsfærdsel.

Det kan derfor være nærliggende at overveje, om der specielt på disse steder kunne etableres en anden form for færdselsregulering. Det ønskelige ville naturligvis være postering af en færdselsbetjent, men jeg er bekendt med mangelen på uddannet personale i politietaten, så denne udvej løser næppe opgaven hurtigt. I stedet kunne man så overveje oprettelse af en stab af færdselskontrollanter i stil med de engelske „wardens“. Disse wardens er — så vidt jeg ved — udstyret med en vis politimæssig myndighed i færdselsspørgsmål, idet de bistår med at sikre børnenes skolevej og i den resterende del af arbejdsdagen virker som parkeringskontrollanter.

København har for nylig i et cirkulære fået mulighed for at oprette et parkeringspoliti. Det ville være naturligt at overveje at udvide dette parkeringspolitis beføjelser til også at omfatte færdselsregulering ved skolerne samt at udstrække cirkulæret til at gælde det øvrige land.

Mette Madsen: I tilslutning til min skriftlige begrundelse skal jeg blot sige, at jeg naturligvis er klar over, at skolepatruljerne i samarbejde med politiet har gjort og stadig gør et godt arbejde. Men med den stigende trafikthæthed bliver der flere og flere steder, hvor der dagligt opstår situationer, der er så farlige, at det er uforsvarligt at pålægge mindreårige ansvaret for kammeraternes og deres egen sikkerhed.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Inden for arbejdet med at forøge færdselssikkerheden indtager sikringen af børnenes skolevej en meget fremtrædende plads. Alle rede for 25 år siden blev de første skolepatruljer oprettet, og skolepatruljerne gør i dag over hele landet en stor indsats for at beskytte skolebørnene bedst muligt mod den særlige uheldsrisiko, de er udsat for i nærheden af skolen, hvor de færdes i stort tal og ofte med betydelig nedsat opmærksomhed. Jeg kan føje til, at der gøres et stort arbejde for at dygtiggøre skolepatruljerne, gøre dem mere og mere forsigtige selv og mere og mere interesserede i den opgave, de har, og det er mit indtryk, at de i alt-overvejende grad går op i opgaven med liv og sjæl og i hvert fald for deres eget vedkommende i høj grad tilegner sig viden om færdselsreglerne.

Også selve skolevejen må vi søge at sikre, men det er ifølge sagens natur en vanskeligere opgave. Mange midler står dog til rådighed. Fru Mette Madsen har i begrundelsen for sit spørgsmål selv nævnt etablering af fodgængerbroer, gangtunneler og lysregulering, og jeg kan hertil føje skolebusserne, som i dag ikke alene anvendes, når skolevejen er lang, men også når hensynet til børnenes sikkerhed i trafikken gør brug af skolebus påkrævet.

Fru Mette Madsen rejser spørgsmålet om at inddrage de nye parkeringskontrollører i arbejdet med at sikre børnenes skolevej. Parkeringskontrollørerne, der foreløbig kun findes i København, har ifølge færdselsloven alene til opgave at kontrollere overholdelsen af parkeringsforskrifterne, og det er mit indtryk, at der på dette område vil være rigeligt at gøre for parkeringskontrollørerne. Jeg tror derfor, at det vil være meget vanskeligt at indpasse hjælpen til skolebørnene i parkeringskontrollørernes øvrige arbejde. Hertil kommer, at parkeringskontrollørerne alene er uddannet til dette særlige kontrolarbejde.

Når der er indhøstet tilstrækkelige erfaringer vedrørende parkeringskontrollørernes virksomhed i København, vil en udvidelse af denne ordning blive overvejet. Jeg vil dog tro, at det kun vil være hensigtsmæssigt at anvende parkeringskontrollører i de større byer. Sikring af børnenes skolevej er

[Justitsministeren.]

imidlertid et problem, der skal løses overalt i såvel større og mindre byer som på landet, og også af denne grund anser jeg det ikke for hensigtsmæssigt, at parkeringskontrollørerne sættes ind på denne opgave.

Jeg kan forsikre fru Mette Madsen om, at sikring af skolevejen har høj prioritet i færdselssikkerhedsarbejdet. Jeg kan i den forbindelse nævne, at Rådet for større Færdselssikkerhed sidste år udsendte en pjece om dette emne til de kommunale myndigheder og skolerne. Pjecen, der er udarbejdet i samarbejde med justitsministeriet, indeholder en række anvisninger på de midler, der kan og bør anvendes for at sikre skolevejen, og jeg er overbevist om, at disse råd vil blive fulgt af de lokale myndigheder rundt omkring i landet.

Mette Madsen: Jeg vil gerne takke justitsministeren for de positive bemærkninger om arbejdet for sikring af skolevejen. Men jeg er ked af, at ministeren ikke mener, at der er mulighed for at tilvejebringe en færdselsregulering som den, jeg har foreslået. Jeg mener, at det ville være en af de mindst mest kostelige foranstaltninger, der kunne iværksættes.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om han eventuelt har et forslag at sætte i stedet for. Der blev talt om skolebusser, gangtunneler og broer. Om skolebusserne vil jeg sige, at de er udmærkede, men der er jo mange indskrænkninger. Bl. a. er der børnenes alder og afstanden til skolen.

Om skolepatruljerne er jeg fuldstændig enig med justitsministeren i, at de består af interesserede og dygtige børn, der gør et vældigt arbejde. Men det er jo ikke altid, de farlige steder ligger lige ud for skolen. Det kan f. eks. være et kryds et par kilometer væk, og den skolepatrulje, der skal regulere færdslen så langt væk fra skolen, vil hver dag miste undervisningstid. Der er også mange skoler, der ingen skolepatruljer har. Af de ca. 3000 skoler, der er i Danmark, er der kun 876, der har patruljer. Det skyldes naturligvis nogle steder gangbroerne og tunnelerne og skolebusserne, men kunne ministeren eventuelt oplyse, om det for nogle af de øvrige skolars vedkommende

måske skyldes faren for skolepatruljen eller tabet af undervisningstid?

Ifølge Danmarks Statistik viser de nyeste tal, der er fra 1969, at der i trafikken bliver dræbt eller lemlæstet 1.773 børn i alderen fra 7 til 14 år, og heri er ikke medregnet børn, der var i bil med deres forældre, og selvfølgelig ikke børn på knallert. Det var kun børn, der cyklede eller gik, og det er givet, at tallene fra 1970 og 1971, når de fremkommer, vil være større.

Jeg må derfor indtrængende bede ministeren om at arbejde for, at disse tal bliver bragt ned, og ikke om 1 eller 2 eller 3 år, men nu. Det er rystende nødvendigt, at der bliver gjort alt for at sikre børnene i trafikken, så længe der hver eneste dag bliver sendt børn til skole, der ikke kommer hjem igen.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg er ganske enig med fru Mette Madsen i, at det er en såre vigtig opgave at beskytte børnene på vej til og fra skole, og jeg kan også forsikre om, at spørgsmålet til stadighed er genstand for overvejelser både i justitsministeriet og i Rådet for større Færdselssikkerhed. Jeg kunne ikke i mit svar komme ind på alt, hvad der gøres, men jeg kan da nævne, at færdselsundervisningen i skolerne intensiveres, og det synes jeg er en positiv ting.

Så vil jeg gerne om skolebusserne sige, at der kræves ikke altid en bestemt afstand, for at de kan komme i funktion. Som jeg sagde allerede i mit første indlæg, forholder det sig sådan, at skolebusserne også kan sættes ind, hvor børnenes sikkerhed i trafikken gør brug af skolebus påkrævet. Men så er vi jo igen ved et meget ømt punkt, nemlig at det egentlige sikkerhedsarbejde ude omkring i høj grad afhænger af de lokale myndigheder, de lokale kommunalbestyrelser. Det afhænger også af de lokale amtsvejmyndigheder, naturligvis i samarbejde med vejdirektorat og justitsministerium, i hvor høj grad man vil gå ind i arbejdet på at sikre børnene, og hvor mange penge man vil ofre på dette. Det sidste spiller desværre ofte en for stor rolle.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Karlskov Jensen* til boligministeren:

„Mener ministeren det formålstjenligt under hensyn til en samlet planlægning og styring af udviklingen i amtskommunerne ved en reform af planlægningslovgivningen at opretholde byudviklingsudvalgene?“

Skriftlig begrundelse:

Efter loven om by- og landzoner kan udstyknings- og byggetilladelser meddeles af amternes tekniske udvalg eller byudviklingsudvalgene, hvor man har sådanne. Umiddelbart forekommer det mere rimeligt, at denne vigtige planlægnings- og styringsvirksomhed for hele amtet samles i ét organ, nemlig amtsrådet. Ensartethed i afgørelserne opnås kun på denne måde, og amterne har i forvejen hele administrationsapparatet opbygget, hvorimod byudviklingsudvalgene benytter teknisk assistance, bl. a. fra København, hvilket kun kan fordyre og forsinke administrationen i de øvrige amter.

Karlskov Jensen: I henhold til loven om by- og landzoner kan udstyknings- og byggetilladelse som bekendt meddeles af amternes tekniske udvalg eller af byudviklingsudvalgene, hvor man er underlagt disse. Efter at loven om by- og landzoner nu har været gældende i et par år godt og vel og der er indhøstet nogle erfaringer, må det vel være rimeligt at prøve på at få justeret på de områder, hvor loven ikke har fungeret så godt som ønskeligt.

For at opnå lovens hensigt synes det uheldigt og forstyrrende, at der i det enkelte amt er mere end én planlæggende og styrende myndighed. Ensartethed i afgørelserne vanskeliggøres naturligvis herved, men værre er det, at en samlet planlægning vanskeliggøres.

Dertil kommer, at amternes tekniske udvalg efterhånden har hele det nødvendige administrationsapparat opbygget og altså uden videre kunne overtage de sager, som byudviklingsudvalgene nu administrerer i denne forbindelse. Det vil billiggøre administrationen, idet der til byudviklingsudvalgene normalt er knyttet tilrejsende embedsmænd, arkitekter og teknikere fra København, et forhold, der også kan forsinke sagsbehandlingen.

Endelig vil jeg gerne fremdrage et andet

forhold, der forekommer uheldigt. Hvis der er tale om, at de afgørelser, som er truffet af byudviklingsudvalgene, indankes til ministeriet, bliver det jo de samme teknikere og embedsmænd, der får indflydelse på den definitive afgørelse.

Jeg mener at huske, fra dengang loven var til behandling og udformning her i folketinget, at man var inde på, at byudviklingsudvalgenes placering i denne forbindelse var tænkt som en overgangsordning, indtil hele denne administration kunne henlægges til amterne, hvor det overvejende er folkevalgte med lokalt kendskab, der træffer afgørelserne, og jeg vil derfor gerne spørge, om boligministeren ved en kommende form af planlægningslovgivningen påtænker at overdrage amterne hele planlægningen, styringen og administrationen på nævnte område.

Boligministeren (Helge Nielsen): Som situationen er i dag, udfører byudviklingsudvalgene en samlet planlægning for et større område, mens der endnu ikke er en generel amtsplanlægning. Det får vi antagelig. Jeg mener ikke, at der ved systemet, som det nu er, er tale om hverken fordyrelse eller forsinkelser, tværtimod har byudviklingsudvalgenes administration altid været beskedent. Men det direkte spørgsmål, som hr. Karlskov Jensen stiller, kan jeg besvare på den måde, at vi ikke påregner, at byudviklingsudvalgene opretholdes efter gennemførelsen af en reform af planlægningslovgivningen. Vi stiler mod at samle planlægningen på regionalt niveau hos amtsrådene, men som hr. Karskov Jensen ved og vel også understregede, er vi nu midt i overvejelserne om denne planlovsreform og er endnu ikke kommet helt til bunds i problematikken, herunder hvad angår kommunernes forhold, så jeg synes ærlig talt, at spørgsmålet er stillet lidt for tidligt, inden vi endnu er nået til ende med vore overvejelser.

Karlskov Jensen: Jeg kan for så vidt takke boligministeren for svaret, som jeg forstod, at man var inde i visse overvejelser, og at disse overvejelser netop på dette område gik i den retning, som jeg har været inde på. Jeg forstod ikke rigtig det sidste, boligministeren fremførte, for jeg synes da netop, at det må være det rigtige tidspunkt,

[Karlskov Jensen.]

når man er inde i overvejelser, og inden disse overvejelser er endeligt afsluttet, til at henlede opmærksomheden på et sådant forhold.

Jeg kunne måske have lyst til at stille yderligere et spørgsmål: agter boligministeren, for så vidt som forholdene nu muliggør det, at fremsætte lovforslag i det kommende folketingsår på dette område?

Boligministeren (Helge Nielsen): Jeg synes, det er helt i orden; at hr. Karlskov Jensen peger på problemet, men det, jeg mener er lidt forhastet, er at bede mig om et svar, før overvejelserne er tilendebragt; det plejer man normalt ikke. Jeg vil henvise til, hvad jeg tidligere, vistnok indtil flere gange, har sagt i denne sal, og hvad jeg også skriftligt har givet udtryk for, at forslag om planlovsreformen og regions- og landsplanlægningen påregnes fremsat i næste folketingsår.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om bybefolkningens forsyning med mælk og fløde. (Ændringer med henblik på Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 85) findes i tidenden sp. 2775, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1127).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Normann Andersen: Som formand for udvalget vil jeg tillade mig at anbefale lovforslaget til vedtagelse med de af ministeren stillede ændringsforslag.

Udvalget har i sine møder drøftet ikraft-

trædelsesdatoen, og man blev her enig om at fastsætte denne til den 1. februar 1973. Det er det tidspunkt, da landbrugsordningerne træder i kraft for de nye medlemslande i EF. Dette er dog ikke afgørende for lovforslaget, idet jeg er af den opfattelse, at alle i udvalget er enige i, at loven lige så godt kan betragtes som en fortsættelse af den indstilling, der fremkom fra et flertal af det udvalg, der blev nedsat af handelsministeriet i 1965, og som afgav betænkning i 1971, nemlig en indstilling om ophævelse af mælkeloven i det hele taget.

Udvalget og ministeren er derfor enedes om at lade ordene i titlen: „(Ændringer med henblik på Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber)“ udgå, da lovforslaget ønskes gennemført under alle omstændigheder.

Jeg finder ikke anledning til yderligere kommentarer og anbefaler lovforslaget til vedtagelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 2 om en ny affattelse af § 1, § 1 i den ændrede affattelse, ændringsforslag nr. 3, § 2, således ændret, og ændringsforslag nr. 1 angående titlen *vedtages* uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling *vedtages* uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om grundtejerbidrag til offentlige veje. (Vejbidragslov).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 62) findes i tidenden sp. 2098, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1111).

Der var stillet 10 ændringsforslag i betænkningen.